

10.3. Moció que presenta el grup municipal Fem Poble –ECP sobre el control de preus de lloguer.

L'especulació en els preus dels lloguers és una realitat que pateixen actualment centenars de ciutats d'Europa i també d'Espanya. Segons dades del Banc d'Espanya, els lloguers han augmentat un 50% en els últims deu anys a nivell nacional, una pujada significativa sobretot en grans ciutats com Madrid, Barcelona o València i en diversos enclavaments turístics com les Illes Balears o les Illes Canàries. En paral·lel, els salaris no han seguit aquesta pujada i la precarietat és la tònica general del mercat laboral espanyol. L'OCDE indica que el 24,7% de les llars espanyoles tenia una despesa en habitatge de lloguer superior al 40% dels seus ingressos nets el 2014, davant el 13,1% registrat en la mitjana de la OCDE, és fàcil suposar que aquesta proporció haurà augmentat amb l'actual escalada de preus.

Segons indiquen les dades de l'Eurostat, a Espanya, aproximadament quatre de cada deu persones que viuen en habitatge de lloguer destinen més del 40% dels ingressos familiars al pagament del lloguer, un dels índexs més alts de tota la Unió Europea (UE), només superat per Grècia i Lituània. Dedicar més del 40% de la renda familiar a despeses de l'habitatge és considerat per la UE com una despesa excessiva per l'economia d'una llar.

Després de la crisi econòmica del 2008, la història es repeteix, i les famílies espanyoles tornen a enfrontar-se a problemes econòmics, aquesta vegada derivats d'una pandèmia mundial provocada pel virus de la COVID-19. Un cop més, les famílies del nostre país han de fer un major esforç econòmic per aconseguir un habitatge. La política de no intervenció pública en el mercat de l'habitatge ha generat una tendència a l'alça dels preus i una crisi d'accessibilitat a aquest bé que ha provocat l'expulsió dels sectors de la població amb menys recursos.

La crisi del coronavirus està agreujant aquesta situació. Amb la paralització de gran part de l'activitat econòmica per culpa de la pandèmia de la COVID-19, moltes de les persones que estan pagant una hipoteca o vivint de lloguer estan tenint grans dificultats per seguir pagant. Si abans les famílies patien l'asfíxia dels preus del lloguer i de l'endeutament que arrossegaven de la crisi anterior, ara el panorama resulta alarmant: la sortida del confinament obre un escenari ple d'incertesa davant la possible pujada de l'atur i la caiguda del creixement econòmic. En aquest escenari, es multipliquen les dificultats per l'accés a l'habitatge, l'endeutament familiar o directament la pèrdua de l'habitatge, especialment per les famílies més vulnerables.

La crisi del coronavirus i el seu impacte en el mercat immobiliari han de servir per reivindicar la necessitat de garantir el dret a un habitatge digne i adequat, tal i com queda recollit a l'article 47 de la Constitució Espanyola, i també per revertir les polítiques de mercantilització, dibuixant un horitzó normatiu en el qual l'habitatge compleixi la seva funció social i no sigui una mera mercaderia o un actiu objecte de l'especulació. És ara quan se'ns presenta la oportunitat d'articular un autèntic sistema públic d'habitatge.

Tenint en compte que Espanya té en total un parc d'habitatge de 25 milions, si volem un parc públic d'habitatge equiparable als països del nostre entorn, és a dir, com a mínim d'un 10%, necessitem que el conformin 2,5 milions d'habitatges. L'habitatge és un bé de primera necessitat i la seva funció social ha de ser preservada per les institucions públiques per davant qualsevol altra consideració.

El regidor, Sr. Alejandro Conde Poveda, defensa la moció.

Després d'un debat, es sotmet la moció a votació. El Ple de la Corporació acorda la seva **aprovació** per vint vots a favor: Dotze del PSC-CP, cinc de Construïm, Un de Fem Poble i dos dels regidors no adscrits. Vota en contra el regidor de Ciutadans.